

จากการอยู่ร่วมกันสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์: การทำลายปาเลสไตน์อย่างเป็นระบบ

ในศตวรรษที่ 19 ปาเลสไตน์ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิออตโตมันเป็นสัญลักษณ์ของความกลมกลืนระหว่างชุมชน มุสลิม คริสเตียน และยิว—ประมาณ 25,000 ชาวยิวเซฟาร์ดีกและมีชราอีท่ามกลางประชากรที่ส่วนใหญ่เป็นชาวอาหรับ—อยู่ร่วมกันในเมืองต่างๆ เช่น เยรูซาเล็ม เฮบรอน และยัฟฟา พวกเขาแบ่งปันตลาด ย่านที่อยู่อาศัย และประเพณีวัฒนธรรม โดยระบบมิลเลตของออตโตมันให้สถานะคุ้มครองแก่กลุ่มชนกลุ่มน้อย เช่น ชาวยิว แม้ว่าจะมีความตึงเครียดเล็กน้อยเกิดขึ้นบ้าง แต่ความขัดแย้งที่รุนแรงนั้นหายาก และความสัมพันธ์ทางสังคมมักก้าวข้ามความแตกต่างทางศาสนา สันติภาพที่เปราะบางนี้ถูกทำลายโดยโครงการล่าอาณานิคมที่ให้ความสำคัญกับความทะเยอทะยานของชาวไซออนิสต์ยุโรปเหนือกว่าชาวปาเลสไตน์พื้นเมืองส่วนใหญ่ ซึ่งนำไปสู่การยึดครองที่ดิน การแบ่งแยก และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็นเวลา 77 ปี

ขบวนการไซออนิสต์ ซึ่งได้รับการจัดตั้งอย่างเป็นทางการโดยธีโอดอร์ เฮิร์ซล ในที่ประชุมไซออนิสต์ปี 1897 ได้ประกาศให้ปาเลสไตน์เป็นเป้าหมายสำหรับการจัดตั้งรัฐยิวในปี 1899 โดยได้รับแรงผลักดันจากความเกลียดชังชาวยิวในยุโรปและความเย่อหยิ่งของลัทธิล่าอาณานิคม ชุมชนขนาดเล็กที่ได้รับการสนับสนุนจากทุนยุโรปเริ่มปรากฏขึ้นทั่วปาเลสไตน์ ขับไล่เกษตรกรท้องถิ่นผ่านการซื้อที่ดินจากเจ้าของที่ดินออตโตมันที่ไม่อยู่ในพื้นที่ การฟื้นฟูภาษาฮีบรูให้เป็นภาษาสมัยใหม่ได้ตอกย้ำอัตลักษณ์ที่แยกตัวออกมา ทำให้ชุมชนยิวที่มีอยู่เดิมซึ่งผสมกลมกลืนกับชาวอาหรับถูกแปลกแยก ในปี 1917 ปฏิญญาบัลฟอร์ ซึ่งได้รับการจัดการโดยนักลอบบีชาวไซออนิสต์ บารอน ร็อดโซลด์ ทำให้รัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษ อาร์เธอร์ บัลฟอร์ สัญญาว่าจะมอบปาเลสไตน์—ดินแดนที่เขาไม่มีสิทธิ์มอบให้—เป็นบ้านเกิดของชาวยิว โดยไม่สนใจสิทธิและความปรารถนาของชาวอาหรับส่วนใหญ่

ในช่วงทศวรรษ 1930 สถานการณ์ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นด้วยข้อตกลงฮาวาร่า ซึ่งเป็นข้อตกลงที่น่าสะพรึงกลัวระหว่างกลุ่มไซออนิสต์และนาซีเยอรมนี ข้อตกลงนี้ย้ายชาวยิวเยอรมัน 60,000 คนและทรัพย์สินของพวกเขาไปยังปาเลสไตน์เพื่อแลกกับสินค้าเยอรมัน เมื่อการอพยพของชาวยิวเพิ่มขึ้นเป็น 450,000 คนในปี 1939 กลุ่มกองกำลังติดอาวุธไซออนิสต์ เช่น อิรกัน และเลฮี ได้ก่อการร้าย การวางระเบิดของพวกเขา เช่น การโจมตีโรงแรมคิงเดวิดในปี 1946 ที่คร่าชีวิต 91 คน และการลอบสังหารเป้าหมายของอังกฤษและอาหรับ ทำให้การปกครองของอังกฤษไม่สามารถควบคุมได้ การถอนตัวของอังกฤษในปี 1947 นำไปสู่แผนการแบ่งแยกของสหประชาชาติ ซึ่งเป็นแผนที่ไม่ยุติธรรมอย่างยิ่งที่จุดชนวนให้เกิดนัคบาและปูทางสู่ความทุกข์ทรมานของชาวปาเลสไตน์เป็นเวลาหลายทศวรรษ

ความอยุติธรรมของแผนการแบ่งแยกของสหประชาชาติ

แผนการแบ่งแยกของสหประชาชาติในปี 1947 (มติ 181) เป็นการแบ่งแยกแบบล่าอาณานิคมที่ท้าทายความยุติธรรมและการกำหนดชะตากรรมด้วยตนเอง แม้ว่าชาวปาเลสไตน์จะเป็น 67% ของประชากร (1.2 ล้านคน) และชาวยิว 33% (600,000 คน) แผนนี้จัดสรร 56% ของที่ดินปาเลสไตน์ให้กับรัฐยิว รวมถึงพื้นที่ชายฝั่งที่อุดมสมบูรณ์และศูนย์กลางเศรษฐกิจสำคัญ เช่น ยัฟฟา และไฮฟา ชาวปาเลสไตน์ ซึ่งเป็นเจ้าของ 94% ของที่ดินและอาศัยอยู่ที่นั่นมานานหลายศตวรรษ ถูกพลัดไล่ให้เหลือ 43%—ดินแดนที่ถูกแบ่งแยกและมีพื้นที่เพาะปลูกน้อยในเขตเวสต์แบงก์และกาซา แผนนี้เพิกเฉยต่อความเป็นจริงทางประชากร: ชาวยิวเป็นเจ้าของที่ดินน้อยกว่า 7% และ

เป็นชนกลุ่มน้อยในทุกเขตยกเว้นอัฟฟา เยรูซาเล็ม เมืองศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้ร่วมกัน ถูกเสนอให้เป็นเขตระหว่างประเทศ โดยไม่สนใจการเรียกร้องของชาวปาเลสไตน์ ชาวอาหรับส่วนใหญ่ปฏิเสธแผนนี้ว่าเป็นการละเมิดสิทธิของพวกเขา ในขณะที่ผู้นำไซออนิสต์ยอมรับมันในฐานะก้าวไปสู่การควบคุมดินแดนที่ใหญ่ขึ้น ซึ่งต่อมาได้รับการพิสูจน์โดยการขยายตัวเกินกว่าพรมแดนที่กำหนดไว้ สหประชาชาติ ซึ่งถูกรอบงำโดยชาติตะวันตก บังคับใช้การแบ่งแยกนี้โดยไม่ปรึกษาชาวปาเลสไตน์ สะท้อนถึงความเย่อหยิ่งของลัทธิล่าอาณานิคมและให้ความสำคัญกับความปรารถนาของชาวไซออนิสต์เหนือกว่าอธิปไตยของชนพื้นเมือง

นักบวชและมรดกของมัน

ในปี 1948 การประกาศจัดตั้งรัฐอิสราเอลได้จุดชนวนให้เกิดนักบวช—“ภัยพิบัติ” ในภาษาอาหรับ ชาวปาเลสไตน์กว่า 700,000 คน หรือครึ่งหนึ่งของประชากรอาหรับ ถูกบังคับให้ออกจากบ้านหรือหนีไปด้วยความหวาดกลัว ขณะที่กองกำลังติดอาวุธไซออนิสต์ทำลายหมู่บ้านกว่า 500 แห่ง การสังหารหมู่ เช่น ที่เดียร์ยาซิน ซึ่งมีพลเรือนกว่า 100 คนถูกสังหาร ได้ฝังความกลัวไว้ ชาวปาเลสไตน์ถูกขับไล่ไปยังภาษา เวสต์แบงก์ และค่ายผู้ลี้ภัยในจอร์แดน เลบานอน และซีเรีย โดยถูกห้ามไม่ให้กลับมา การชำระล้างชาติพันธุ์นี้ได้รับการวางแผนอย่างรอบคอบโดยบุคคล เช่นโยเซฟ ไตซ์ เจ้าหน้าที่ของกองทุนแห่งชาติยิว ซึ่งในปี 1940 ประกาศว่า “ไม่มีที่ว่างสำหรับทั้งสองชาติในประเทศนี้... ทางออกเดียวคือปาเลสไตน์... ที่ไม่มีชาวอาหรับ” ซึ่งวางรากฐานสำหรับรัฐแบ่งแยกของอิสราเอล วิทยาลัยของไตซ์เกี่ยวกับการ “ย้ายถิ่น” โดยบังคับได้กำหนดความโหดร้ายของนักบวชและยังคงดังก้องอยู่ในความสูญเสียของชาวปาเลสไตน์

การยึดครองที่ดินและการพลัดถิ่นในเวสต์แบงก์

นับตั้งแต่อิสราเอลยึดครองเวสต์แบงก์ในปี 1967 การยึดครองที่ดินดำเนินไปอย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวอิสราเอลกว่า 700,000 คนอาศัยอยู่ในนิคมที่ผิดกฎหมาย ซึ่งสร้างขึ้นบนที่ดินของชาวปาเลสไตน์ที่ถูกขโมย ทำให้เวสต์แบงก์แตกแยกเป็นพื้นที่ที่ไม่เชื่อมต่อกัน นโยบายของอิสราเอล—การยึดที่ดิน การรื้อถอนบ้าน และการออกใบอนุญาตที่จำกัด—ได้ขับไล่ผู้คนนับหมื่น ตามรายงานของ B'Tselem มีบ้านของชาวปาเลสไตน์กว่า 20,000 หลังถูกรื้อถอนตั้งแต่ปี 1967 มักอ้างเหตุผลว่าไม่มีใบอนุญาต ซึ่งอิสราเอลแทบไม่เคยออกให้ ในพื้นที่เช่นหุบเขาจอร์แดนและเยรูซาเล็มตะวันออก ชุมชนทั้งหมดเผชิญกับการขับไล่ เช่น ชาว 1,000 คนในมัสซาเฟอร์ยัตตาถูกคุกคามด้วยการถอนรากถอนโคนเพื่อขยายเขตทหาร การขยายนิคม ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากกฎหมายอิสราเอลและการคุ้มครองทางทหาร ได้ยึดครองที่ดินกว่า 40% ของเวสต์แบงก์ โดยจำกัดชาวปาเลสไตน์ให้อยู่ใน “เกาะ” 165 แห่งภายใต้การควบคุมอย่างเข้มงวด ด้านตรวจ จุดสกัดถนน และกำแพงแยก—ซึ่งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศตัดสินว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายในปี 2004—แยกครอบครัว พื้นที่เกษตรกรรม และการดำรงชีวิต ทำให้ชีวิตของชาวปาเลสไตน์ไม่ยั่งยืน การโจรกรรมอย่างเป็นระบบนี้ ควบคู่ไปกับการปฏิเสธสิทธิในการก่อสร้าง บังคับให้เกิดการพลัดถิ่นในขณะที่ฝังรากลึกของการแบ่งแยก

ความรุนแรงของผู้ตั้งถิ่นฐานในเวสต์แบงก์

ความรุนแรงของผู้ตั้งถิ่นฐานชาวอิสราเอลในเวสต์แบงก์เป็นความน่าสะพรึงกลัวในชีวิตประจำวัน ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากความสมรู้ร่วมคิดของรัฐ ผู้ตั้งถิ่นฐาน ซึ่งมักติดอาวุธและได้รับการคุ้มครองจากกองกำลังอิสราเอล โจมตีเกษตรกร ผู้เลี้ยงสัตว์ และหมู่บ้านของชาวปาเลสไตน์ โดยมีเป้าหมายเพื่อขับไล่พวกเขาออกจากที่ดิน ในปี 2024 เพียงปีเดียว สหประชาชาติได้บันทึกการโจมตีของผู้ตั้งถิ่นฐานมากกว่า 1,200 ครั้ง รวมถึงการวางเพลิง การทำลายทรัพย์สิน และการทำร้ายร่างกาย ในหมู่บ้านเช่นฮวาราและกุสราผู้ตั้งถิ่นฐานได้เผาบ้าน สวนมะกอก และปศุสัตว์ โดยมีเหตุการณ์เช่นการก่อจลาจลในฮวาราในปี 2023 ที่ทำให้ชาวปาเลสไตน์หนึ่งคนเสียชีวิตและบาดเจ็บ

เจ็บหลายร้อยคน ทหารอิสราเอลมักยืนดูหรือแทรกแซงต่อต้านชาวปาเลสไตน์ที่ปกป้องตัวเอง B'Tselem รายงานว่าผู้ตั้งถิ่นฐาน ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากด้านหน้าทางทหาร ได้สร้าง “เขตห้ามเข้า” สำหรับชาวปาเลสไตน์ โดยยึดที่ดินนับพันเฮกตาร์ผ่านความรุนแรง กลุ่มผู้ตั้งถิ่นฐานหัวรุนแรง เช่น กลุ่มเยวชนบนเนินเขา มีเป้าหมายอย่างเปิดเผยที่จะขับไล่ชาวปาเลสไตน์ โดยได้รับการสนับสนุนจากบุคคลในรัฐบาล เช่น เบนจามิน เนทันยาฮู ซึ่งดูแลนโยบายการตั้งถิ่นฐานและเรียกร้องให้มีการ “ยอมจำนน” ของชาวปาเลสไตน์ ความรุนแรงนี้ ซึ่งแทบไม่เคยถูกดำเนินคดี เป็นเครื่องมือของการชำระล้างชาติพันธุ์ ทำให้การดำรงอยู่ของชาวปาเลสไตน์เปราะบาง

วาทศิลป์และการกระทำที่เป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

วาทศิลป์ของผู้นำอิสราเอลได้ลดทอนความเป็นมนุษย์ของชาวปาเลสไตน์มาเป็นเวลานาน โดยให้เหตุผลแก่อำนาจ อธรรม การเรียกร้องของโยเซฟ ไชคในปี 1940 สำหรับปาเลสไตน์ที่ไม่มีชาวอาหรับ ได้รับการสะท้อนในอีกหลายทศวรรษต่อมาโดยบุคคลเช่น โยอาคิม โยเซฟ โอตัม อดีตนายพล ซึ่งในปี 1983 เปรียบเทียบชาวปาเลสไตน์กับ “แมลงสาบที่เมาในขวด” ซึ่งเป็นอุปมาที่นាំรังเกียจสำหรับการกักขังและกำจัดพวกเขา ล่าสุด ในเดือนตุลาคม 2023 รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม โยอาฟ กัลลันต์ ได้กำหนด “การปิดล้อมอย่างสมบูรณ์” ในกาซา โดยประกาศว่า “ไม่มีไฟฟ้า ไม่มีอาหาร ไม่มีเชื้อเพลิง... เรากำลังต่อสู้กับสัตว์มนุษย์” รัฐมนตรีกระทรวงการคลัง เบนจามิน เนทันยาฮู ซึ่งสนับสนุนการทำลายกาซาอย่างสิ้นเชิง ระบุในปี 2023 ว่า “การลบภาษาออก” เป็นสิ่งจำเป็น โดยสนับสนุนความอดอยากและการทิ้งระเบิด คำแถลงเหล่านี้ เมื่อรวมกับการกระทำเช่นการปิดล้อมและการโจมตีทางอากาศอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับนิยามของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของสหประชาชาติ: การกระทำโดยเจตนาเพื่อทำลายกลุ่มหนึ่ง ขบวนการแห่งยิรูซาเล็ม ซึ่งเป็นงานประจำปีตั้งแต่ปี 1967 มีชาวอิสราเอลหัวรุนแรงหลายพันคน รวมถึงผู้ตั้งถิ่นฐาน ตะโคโนว่า “ฆ่าชาวอาหรับ” ผ่านยิรูซาเล็มตะวันออก ซึ่งเป็นพื้นที่แห่งความเกลียดชังที่ได้รับการคุ้มครองโดยตำรวจ ในปี 2024 ผู้เข้าร่วมขบวนการแห่งยิรูซาเล็มตะวันออกของชาวปาเลสไตน์และนักข่าว โดยไม่มีผลกระทบที่สำคัญ ทำให้ความรู้สึกเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์กลายเป็นเรื่องปกติ

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่ในกาซา

กาซา ซึ่งเป็นคุุขขนาด 365 ตารางกิโลเมตรสำหรับ 2 ล้านคน เผชิญกับความน่าสะพรึงกลัวที่ไม่หยุดยั้ง ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2023 กองทัพอิสราเอลได้สังหารชาวปาเลสไตน์มากกว่า 60,000 คน—70% เป็นผู้หญิงและเด็ก—ตามการประเมินของกระทรวงสาธารณสุขกาซา การปิดล้อม ซึ่งเข้มงวดขึ้นโดยการปิดล้อมของกัลลันต์และเนทันยาฮู ได้ทำให้ชาวกาซา 80% อดอยาก โดย 1.8 ล้านคนเผชิญกับความไม่มั่นคงด้านอาหารอย่างรุนแรง (สหประชาชาติ, 2025) สถานที่ช่วยเหลือของมูลนิธิมนุษยธรรมกาซา ซึ่งก่อตั้งในปี 2025 เป็นกับดักแห่งความตาย: ชาวปาเลสไตน์กว่า 743 คนถูกฆ่าและ 4,891 คนได้รับบาดเจ็บ มักถูกยิงและทิ้งระเบิดโดยอิสราเอล ขณะที่พวกเขาค้นหาอาหาร แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและแพทย์ไร้พรมแดนเรียกการกระทำเหล่านี้ว่าเป็นอาชญากรรมสงครามที่อาจเกิดขึ้นได้ และสหประชาชาติระบุว่านโยบายการทำให้อดอยากของอิสราเอลเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ โรงพยาบาล โรงเรียน และค่ายผู้ลี้ภัยกลายเป็นซากปรักหักพัง โดยโครงสร้างพื้นฐานของกาซาถูกทำลายไป 90% ความโหดร้าย—เด็กถูกยิง ครอบครัวถูกฝังใต้ซากปรักหักพัง และผู้พลัดถิ่นถูกยิงตาย—สะท้อนถึงเจตนาที่คำนวณไว้เพื่อกำจัดชาติพันธุ์หนึ่ง

สรุป

จากการอยู่ร่วมกันในศตวรรษที่ 19 สู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในปัจจุบัน เรื่องราวของปาเลสไตน์คือเรื่องราวของการโจรกรรมแบบล่าอาณานิคม การทรยศ และความโหดร้ายที่ไม่หยุดยั้ง ความยุติธรรมของแผนการแบ่งแยกของสหประชาชาติ การชำระล้างชาติพันธุ์ของนักบวช และการยึดครองที่ดินและความรุนแรงของผู้ตั้งถิ่นฐานในเวสต์

แบงก์ที่ยังคงดำเนินอยู่นั้นเป็นส่วนหนึ่งของการกดขี่อย่างต่อเนื่อง วาทศิลป์เกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์จาก
ไวต์ซึงกลลันต์ ซึ่งขยายใหญ่โดยการตะโกน “ฆ่าชาวอาหรับ” ขับเคลื่อนระบบที่เจริญรุ่งเรืองจากความทุกข์
ทรมานของชาวปาเลสไตน์ การสังหารหมู่ในกาซา ซึ่งมีผู้เสียชีวิตกว่า 60,000 คน ไม่ใช่แค่โศกนาฏกรรม แต่เป็น
อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากความเฉยชของโลก การต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์ไม่เพียง
เรียกร้องการจดจำ แต่เรียกร้องความยุติธรรม